

Lửa Mạnh Gặp Củi Khô, Không Biết Ai Đốt Ai

Contents

Lửa Mạnh Gặp Củi Khô, Không Biết Ai Đốt Ai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7: Chương 7 - End	11

Lửa Mạnh Gặp Củi Khô, Không Biết Ai Đốt Ai

Giới thiệu

Truyện Lửa Mạnh Gặp Củi Khô, Không Biết Ai Đốt Ai là một truyện khá hấp dẫn và mới lạ, ngay t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-manh-gap-cui-kho-khong-biet-ai-dot-ai>

1. Chương 1

Edit: Hamano Michiyo

Beta: Kathy Katherine

Thi Thi cầm khăn giấy, vừa lau tay vừa ra khỏi phòng vệ sinh, tâm trạng vẫn còn khá tốt. Tuy nhiên, khi cô liếc nhìn sang chỗ mình vừa ngồi hơn một tiếng đồng hồ thì đôi mắt phượng xinh đẹp liền nheo lại.

Cô thấy ngồi ở đó là một tên con trai đeo kính, mặt đầy mụn trứng cá, vừa gõ bàn phím laptop vừa gật gù đắc ý, trong khi cuốn sách đáng thương của cô thì nằm trên bậu cửa sổ, dính đầy bụi bặm.

Được lắm, chị Tiểu Thi đây hiếm khi đến thư viện một lần, nếu không phải sắp tới đợt thi cuối kỳ, chị đây

đâu cần phải vất vả mỗi ngày đi sớm về muộn, còn đặt sách để giữ chỗ làm bài tập? Thế mà lần đầu tới luyện công phu giữ im lặng, đã bị kẻ khác đoạt mất chỗ rồi?

Thi Thi nhắm hai mắt lại, nặn ra một nụ cười, đi tới vỗ vai anh chàng đeo kính: “Bạn học à, chỗ này có người ngồi rồi, bạn không nhìn thấy đồ của mình vẫn đặt ở đây sao?”

Anh chàng đeo kính ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó cúi xuống, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, mở miệng nói: “À, tôi có thấy, nhưng chỗ này mới có ổ điện thôi. Hơn nữa, xung quanh cũng không phải hết chỗ, bạn đâu nhất định phải ngồi ở đây?”

Thi Thi nghe vậy liền cảm thấy như có một ngọn lửa giận đang bùng cháy. Ổ điện này được lắp đặt riêng cho cậu đây à? Cậu tưởng rằng to mồm mạnh miệng nói muốn dùng cái ổ điện ấy là không ai dám giữ, phải để cho cậu sử dụng chắc?

Mấy học sinh ngồi bên cạnh cũng ngược mắt nhìn lên, nhưng chỉ liếc mấy lần rồi thôi, không người nào nói gì.

Thi Thi thấy không ai muốn giúp mình, bèn hít một hơi thật sâu, tính khí nóng nảy bộc phát, chuẩn bị nổi đóa. Đột nhiên, cô nhìn thấy trên ngón út bên tay trái của anh chàng mắt kính có đeo một chiếc nhẫn, bên cạnh còn để một bình nước màu hồng của con gái. Cô cười thầm, nảy ra một ý khác.

Cô nhanh chóng cầm túi xách, chạy vội vào nhà vệ sinh soi gương tô tô trát trát một hồi. Thường ngày, Thi Thi luôn thích trang điểm. Nhưng hôm nay cô thấy đi học nên không cần thiết, ai ngờ gặp phải loại chuyện bực mình này.

Cô mở to đôi mắt phượng, kẻ viền mắt xé lên thách thức, tô sơn bóng lên đôi môi hồng hào. Chỉ mỗi vẻ đẹp mắt to mồm rậm thì chưa đủ, nhưng trang điểm xong, cô lập tức có thêm vẻ quyến rũ, trông thật yêu kiều mà không quýn quýn. Thi Thi nhìn lại mình trong gương, ừm, mái tóc xoắn gợn lớn mới làm ngày hôm qua, dáng người thanh mảnh với chiếc áo sơ mi đỏ thắm và chiếc quần dài màu đen bó sát cơ thể, cũng không tồi.

Sau đó, cô thướt tha rời khỏi phòng vệ sinh, đi tới bên cạnh anh chàng đeo kính, kéo chiếc ghế qua rồi ngồi xuống, dựa sát vào anh ta.

Anh chàng đeo kính liếc nhìn cô, dịch chiếc ghế đang ngồi sang một bên, Thi Thi cũng dịch ghế theo, còn nghiêng đầu tới gần màn hình máy tính, ôm lấy cánh tay anh ta, cất giọng nhẹ nhàng: “Anh đang viết gì thế?”

Vừa nói, cô vừa liếc mắt nhìn tên của anh ta trên bìa sách, thấy đề là “Lục Nhân Giáp”, cô thầm khinh bỉ: ngay cả cái tên cũng cứng nhắc như vậy. . .

Bạn Lục khó hiểu nhìn cô, chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng giày cao gót cộc cộc vang lên. Một nữ sinh cao ráo đi tới cửa, bước thẳng tới chỗ anh ta, vừa nhìn thấy Thi Thi thì trợn tròn hai mắt kinh ngạc.

Sắc mặt anh chàng Lục mất kính thay đổi, vừa định mở miệng nói thì đã bị Thi Thi kéo cánh tay, cô nhìn chằm chằm vào nữ sinh kia, dùng đôi mắt phượng long lanh nhìn anh ta, cất tiếng nói yêu kiều pha chút khiếp sợ hỏi: “Nhân Giáp, cô ta là ai vậy?”

Nữ sinh kia nghe thế lập tức xanh mặt, lại nhìn thấy dáng vẻ hồ ly tinh của Thi Thi, trong lòng càng nghi ngờ. Lục mất kính thấy mọi chuyện có vẻ không ổn, vội vàng đứng lên giải thích: “Hiểu Hồng, anh không biết cô ta, anh thật sự không biết cô ta. . . .” Anh chàng vừa nói vừa cố gắng hất bỏ cánh tay của Thi Thi ra khỏi người mình.

Tuy nhiên, Thi Thi bám anh ta rất chặt, cả cơ thể cô gần như dính vào anh ta. Thi Thi còn dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn Hiểu Hồng, giọng điệu vẫn ngây thơ vô tội như cũ: “Nhân Giáp, chẳng lẽ anh. . . .”

Bạn Lục hoảng sợ nhìn cô, muốn mở miệng nói, Hiểu Hồng đã tức giận lên tiếng: “Lục Nhân Giáp, cô gái này là ai?”

Bạn Lục hoảng hốt nhìn bạn gái mình, đang muốn muốn mở miệng nói thì bị Thi Thi nhanh chóng đoạt lời: “Nhân Giáp là bạn trai của tôi, cô là ai?”

Những lời này vừa phát ra, hai người kia lập tức im thin thít, mặt tái xanh, trừng mắt nhìn Thi Thi. Những người khác trong phòng cũng ngồi nhìn như đang xem kịch.

Tuy nhiên, trong lúc Thi Thi đang cười thầm vì sắp trả thù thành công, một giọng nói không liên quan bỗng nhiên chen vào:

“Em à, cậu ta không phải bạn trai của em, tại sao lại muốn nói dối?”

2. Chương 2

Edit: Hamano Michiyo

Beta: Kathy Katherine

Cả người Thi Thi chợt cứng lại. Cô ngẩng đầu nhìn theo hướng tiếng nói cất lên, thấy một nam sinh cao gầy đứng ngay cạnh giá sách gần đó. Anh ta nhúu mày, lộ vẻ không đồng tình nhìn cô.

Nói một cách công bằng thì bề ngoài của nam sinh này không tồi, làn da ngăm đen màu bánh mật, lông mày rậm, rất đẹp, đôi môi mỏng, đặc biệt là đôi mắt đen và sâu thẳm, tựa như những vì sao lạnh lẽo trên bầu trời.

Có điều Thi Thi không rảnh để đánh giá sắc đẹp của anh ta. Cô đưa mắt quan sát một lượt, suy nghĩ của cô nhanh chóng hoạt động: khi này không nhìn thấy nam sinh này trong phòng đọc sách, xem ra anh ta không nhìn thấy chuyện xảy ra, không cần biết tại sao anh ta có thể nhìn ra chân tướng sự việc, nhưng mình không thể bị lật thuyền trong mương được. . .

Nghĩ vậy, cô cố dựa sát vào anh chàng mắt kính, nhìn nam sinh kia ngại ngùng cười: “Có lẽ anh này nhận lầm người rồi, hoặc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Nhân Giáp thật sự là”

Thế nhưng, không đợi cô nói xong, nam sinh kia đã cau mày, trực tiếp ngắt lời: “Em là Thi Thi, sinh viên năm hai, hệ toán, khóa 09, bạn trai là Trần Bằng học năm ba trong khoa nội, khóa 07 của Viện Y Học. Trần Bằng là bạn cùng phòng của tôi, chiều hôm qua tôi còn nhìn thấy hai người tản bộ trong công viên phía nam, tôi không nghĩ là mình nhận lầm người.”

Thi Thi cảm thấy đầu mình như nổ tung, máu nóng trong người chạy thẳng lên não. Cô không khỏi nheo mắt, lắng nghe tiếng thở phào nhẹ nhõm của Lục mắt kính bên cạnh, cũng như tiếng cười trộm của những người khác trong phòng đọc sách, không kiềm chế được, nghiêng răng nói: “Vậy tối qua tôi chia tay với Trần Bằng, hôm nay quen với Lục Nhân Giáp, được không?”

Nam sinh kia nhúu mày, có vẻ không chắc chắn: “Thật sao?”

. Thì ra là một tên thật thà đến ngớ ngẩn.

Thi Thi lén thở phào một cái, cổ nhin cười, nắm chặt cánh tay Lục mắt kính, vẻ mặt tươi cười: “Đương nhiên là thật, đàn anh không biết rõ tình hình thì không nên”

“Không, không đúng, em đang nói dối.” Tuy nhiên, anh chàng này lại ngắt lời của cô.

Mắt Thi Thi như sắp bốc hỏa đến nơi, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy anh ta nghiêm túc cho biết: “Cho tới vừa rồi, khi tôi rời khỏi kí túc xá để đến đây, Trần Bằng vẫn biểu hiện rất bình thường, không có vẻ gì là tức giận hay thương tâm, hơn nữa còn nói rằng tối nay sẽ dẫn bạn gái đi xem phim, cho nên hai người không thể đã chia tay được.”

Thi Thi cảm giác mình sắp phát điên, cô thầm nói: con gấu con ngớ ngẩn này nhảy ra từ đâu vậy? Là ông trời đặc biệt phái đến để đối nghịch với cô sao? Muốn biên soạn ra mấy câu để tiếp tục phản bác, nhưng lúc này cô không thể nghĩ được gì hết.

Những người khác trong phòng đọc sách bắt đầu cười khúc khích, cô bạn Hiểu Hồng cao ráo kia cũng cười lạnh một tiếng, kéo Lục mắt kính ra khỏi nanh vuốt của Thi Thi. Lục mắt kính vuốt mồ hôi đầm đìa trên mặt, nhanh nhẹn thu dọn máy tính, chạy theo bà xã, trước khi ra cửa còn không quên vỗ vỗ bả vai của nam sinh kia: “Người anh em, cảm ơn nhiều nhé!”

Mà nam sinh kia cũng rất lịch sự, gật đầu: “Đừng khách sáo, chuyện nên làm mà.”

Thi Thi vẫn đứng đờ ra, có thể nói, cả đời này cô chưa từng khó xử như bây giờ. Cô nhắm mắt lại, cố gắng đè nén khát khao muốn ném cái bàn vào mặt tên kia, rít từng lời qua những kẽ răng: “Này, thừa, đàn, anh, anh có biết chuyện gì vừa mới xảy ra ở đây không?”

Anh ta gật đầu: “Biết, em giả mạo làm bạn gái cậu Lục kia, có ý đồ chia rẽ tình cảm của bọn họ, bị tôi kịp thời ngăn cản.”

Thi Thi suýt ngất xỉu vì tức, cô hít một hơi thật sâu: “Tôi vừa đi vào phòng vệ sinh, Lục Nhân Giáp đã chiếm mất chỗ ngồi của tôi, còn không thèm nói một lời xin lỗi, thế cũng được sao?”

Cặp lông mày hấp dẫn của nam sinh kia hơi nhướng lên, suy nghĩ một chút, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Thi Thi: “Vậy em cũng không nên dùng cách làm kẻ thứ ba để gây rắc rối cho tình cảm cho người khác, nên cẩn thận nói chuyện đạo lý cùng anh ta mới phải. Con người nên biết dùng lý lẽ, chỉ cần với một lý lẽ hợp lý thì.”

“Đi mà nói lý lẽ với em gái của anh ấy!” Thi Thi gào lên, gã này khờ thật hay giả bộ ngây ngô vậy trời. “Đúng là đồ cộc gỗ, cái gì cũng không hiểu!”

Nam sinh mím môi, nghiêm túc đáp lại: “Tôi không phải cộc gỗ, xin đừng mở miệng nói lời làm tổn thương người khác. Tên tôi là Diệp Thừa, Diệp ghép từ Khẩu và Thập, Thừa trong Thừa Đan (nghĩa là đảm đương, gánh vác).”

“Tôi không cần biết anh là lá cam(diệp tử) hay lá quýt(diệp kiệt)! Thi Thi cười lạnh, thốt ra một câu thuật ngữ toán học: “Biến độc lập là nguyên nhân gây ra sự thay đổi các điều kiện của biến phụ thuộc, quả nhiên không sai.”

“Cái gì?” Diệp Thừa cau mày, nhất thời không thể phản ứng kịp.

“To đầu mà ngu, câu đó là tôi nói anh đấy!”

3. Chương 3

Edit: Hamano Michiyo

Beta: Mjmk

Thi Thi mắng xong cũng không nhìn đến sắc mặt Diệp Thừa. Cô nhanh chóng thu dọn cặp sách, chạy ra khỏi thư viện. Quả nhiên trước khi ra cửa, không ngoài dự đoán nghe thấy cô thủ thư lớn tiếng trách mắng Diệp Thừa phải biết giữ yên lặng.

Hừ, i nông cuồng này, chị đây không trị được mi, không có nghĩa bà cô thủ thư không trị được mi nhé.

Thi Thi ngoác miệng cười, cuối cùng cũng cảm thấy đỡ tức hơn, tâm trạng tốt lên một chút.

Chỉ là... Hình như còn quên mất chuyện gì đó quan trọng thì phải...

Mới vừa rồi lá cam hay là lá gỗ kia nói gì ấy nhỉ, tối mai Trần Bằng đưa bạn gái đi xem phim? Sao cô không biết chuyện này?

Thi Thi càng nghĩ càng hoài nghi, càng hoài nghi lại càng tức giận, càng tức giận lại càng muốn lòi Trần Bằng đến đây hỏi cho rõ ràng ngay lập tức. Nhưng suy nghĩ một lúc, cô vẫn tạm thời bình tĩnh lại, quên đi, ông Mao đã nói rồi, đánh rắn động cỏ không bằng dẫn rắn ra khỏi hang, trước tiên kiên nhẫn chịu đựng,

rồi chờ tối mai lên đi theo dõi tên họ Trần kia, chuyện gì rồi cũng sẽ biết rõ, so với mấy lời nói dối mà anh ta biên soạn để lừa kẻ ngốc thì tốt hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, cô liền thở dài, buổi sáng ngày mai còn phải đến bệnh viện nha khoa thành phố một chuyến, Thái hậu đại nhân ở nhà đã cho cô số liên lạc của một bác sĩ nào đó rồi, để cô đi tẩy răng một lần, mà tẩy răng là cái gì, có khác với đánh răng không?

Dù sao sống hai mươi hai năm mới tiếp xúc với việc này lần đầu, nghe nói cũng tương tự như tiểu phẫu, trong lòng Thi Thi hơi lo sợ.

Ngày hôm sau, Thi Thi vẫn ăn mặc trang điểm xinh xắn đi ra ngoài như cũ. Cô nắm chặt số điện thoại của bác sĩ được Thái hậu dùng làm phần thưởng, nói thầm trong lòng, miệng bần như vậy, cao răng cái gì chứ, ngộ nhờ nha sĩ tẩy răng là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, thế thì xấu hổ lắm.

Thi Thi lên taxi đi đến bệnh viện nha khoa thành phố. Cô đứng ngoài cửa bấm điện thoại, nghe máy là giọng nói rất từ tính của một người đàn ông trẻ tuổi, thậm chí còn có vài phần quen thuộc.

Thi Thi không nhớ mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu. Cô nói tên của Thái Hậu nhà mình, rồi đi vào thang máy lên thẳng lầu sáu, bước tới trước cửa phòng làm việc.

Cửa mở ra, Thi Thi đi vào liền nhìn thấy bên trong có một bác sĩ vóc dáng khá cao, bịt khẩu trang màu trắng, đang đeo bao tay vô khuẩn.

“Ừm, bác sĩ Vương phải không ạ?” Thi Thi thử cất tiếng dò hỏi.

Bác sĩ kia quay người lại, nhìn Thi Thi một cái, trong đôi mắt đen như thoáng qua điều gì đó. “Là chị Tiểu Thi phải không, giáo sư Vương không có ở đây, để tôi giúp chị tẩy răng.”

Thi Thi chần chờ gật đầu, liếc mắt nhìn về phía ngực người kia, không thấy thẻ tên đâu, chỉ cảm thấy giọng nói này nghe rất quen tai, tuy nhiên cách khẩu trang nên có chút mơ hồ, tạm thời không thể nhớ ra được.

Nghe theo lời dặn của bác sĩ, Thi Thi nằm lên ghế chuyên dụng, cô cảm thấy hơi lo lắng, lại nghĩ nếu bác sĩ Vương đã có thể giao nhiệm vụ cho anh chàng bác sĩ nhỏ này, thì nhất định kỹ thuật của anh ta đã được kiểm tra. Mà bác sĩ kia hình như nhìn thấu suy nghĩ của Thi Thi, bỗng nhiên nói nhẹ nhàng: “Không cần phải sợ, tẩy răng không đau, chỉ một lát là xong.”

Nhìn đôi mắt đen và sâu như những vì sao lạnh lẽo kia, Thi Thi vừa bối rối vừa thoải mái lạ lùng. Cô càng lúc càng cảm thấy người này không những quen tai mà còn quen mắt nữa.

Bác sĩ cầm một con dao nhỏ dao động theo sóng âm, ngồi bên cạnh đầu Thi Thi, nhỏ giọng nói: “Há miệng.”

Thi Thi ngoan ngoãn há miệng, bác sĩ đem thứ đang dao động đưa vào bên trong miệng cô, bắt đầu làm việc. Thế nhưng nhìn vào đôi mắt đen chỉ gần trong gang tấc đó, một chút sợ hãi cuối cùng trong lòng Thi Thi bỗng tan đi một cách kỳ lạ. Đôi mắt ấy chăm chú nhìn cô, giống như trên cõi đời này chỉ còn một mình cô tồn tại vậy.

Thời gian dần trôi, vật dao động kia ở trong miệng cô kêu âm ỉ không ngừng, tư thế của bác sĩ cũng liên tục thay đổi. Nói chung là cách cô rất gần, hai cánh tay anh ta gấp lại bao quanh cô. Cảm giác ấy. . . . như được anh ta ôm vào trong ngực vậy.

Mặt Thi Thi đỏ lên, trong lòng có chút hoảng hốt, miệng cô co rút lại, dụng cụ đang dao động kia vô tình chạm qua. Thi Thi nhói đau, bật ra một tiếng rên.

“Nhịn một chút, lâu rồi không chạm vào trong nên sẽ hơi đau. Sắp xong rồi, lát nữa là có thể lấy ra hết.” Cặp mắt của bác sĩ vẫn đen và sâu như cũ, nhưng lời nói ra ngoài miệng lại vô cùng bình tĩnh khiến người ta nảy sinh những suy nghĩ khác.

Thi Thi toát mồ hôi lạnh, không khỏi cau mày lườm anh ta một cái.

Không ngờ vị bác sĩ trẻ luôn bình tĩnh này lại cũng sốt. Thi Thi nhìn thấy màu da phía sau chiếc khẩu trang kia trở nên đỏ ửng.

Khà khà, tên nhóc này đỏ mặt kia, dễ thương quá.

Nghĩ ngợi một lúc, Thi Thi muốn nhìn lại dáng vẻ đỏ mặt của anh ta thêm lần nữa, cô tiếp tục nhìn chăm chú, làm gương mặt vị bác sĩ trẻ mỗi lúc một ửng đỏ.

Đến khi việc tẩy răng kết thúc, bác sĩ mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ đỏ ửng trên mặt dần tan, nhìn Thi Thi nghiêm túc nói: “Chị Tiểu Thi, về sau đừng nhìn bác sĩ chăm chú như vậy, chúng tôi sẽ rất khẩn trương.”

Thi Thi bật cười thành tiếng, lại cảm thấy giọng điệu nghiêm túc kiểu này nghe rất quen tai, vì vậy bèn nháy mắt với anh ta: “Anh trai khẩn trương cái gì chứ, bỏ khẩu trang xuống cho em nhìn một chút đi nào.” Nói xong lời này liền lập tức đỏ mặt, cái kiểu đó cùng với mấy tên thiếu gia hư hỏng đùa giỡn phụ nữ đường hoàng ngày xưa có gì khác nhau đâu chứ.

Vậy mà vị bác sĩ trẻ kia lại có chút do dự.

Thi Thi càng ngứa ngáy hơn, không nhịn được lên tiếng đùa giỡn thêm lần nữa: “Có làm sao đâu, nơi riêng tư nhất của người ta anh cũng đã thấy rồi, còn không chịu để người ta nhìn mình một chút hay sao?”

Nói vậy đúng mà, khoang miệng cũng coi như là nơi tương đối riêng tư của phụ nữ đó chứ, hơn nữa còn không được sạch sẽ cho lắm... Bị anh ta nhìn, chẳng lẽ không coi là tổn thất hay sao?

Gương mặt của anh bác sĩ trẻ càng ngày càng hồng. Anh ta thở dài, vươn tay gỡ khẩu trang xuống.

Thế nhưng, đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói uy nghiêm: “Tiểu Diệp, cái gì mà chỗ riêng tư thế? Cháu đã làm gì con gái nhà người ta rồi hả?”

4. Chương 4

Edit: Hamano Michiyo

Thi Thi ghen hờn, hồng bét, bị người ta nghe thấy rồi.

Đang suy nghĩ không biết nên giải thích với người ta như thế nào thì ngay giây tiếp theo, cô lập tức ngăn người nhìn anh chàng bác sĩ bình tĩnh gỡ khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt dù có hóa thành tro cô cũng không quên được.

Không ngờ lại là... Diệp đầu gối đáng ghét!

Người vừa nói chuyện từ ngoài cửa là một bác sĩ trung niên khoác chiếc áo trắng, đôi mắt ông đảo qua, khiến Thi Thi không khỏi giật thót trong lòng.

“Giáo sư, thầy đã về.” Diệp Thừa cất tiếng chào hỏi lễ phép.

Bác sĩ Vương hừ một tiếng, quay đầu sang nhìn Thi Thi, mỉm cười hiền lành: “Tiểu Thi đây à, đã tẩy răng xong chưa? Có phải thẳng nhóc này vừa bắt nạt con không?”

Thi Thi nheo mắt, thầm nghĩ đây chính là một cơ hội báo thù rất tốt, lại liếc mắt nhìn Diệp Thừa, kinh ngạc phát hiện tên cộc gỗ bắt đầu đỏ mặt.

Động tác của cô quả nhiên khiến bác sĩ Vương không hài lòng, trợn mắt nhìn Diệp Thừa: “Diệp Thừa, nói mau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thi Thi bỗng thấy trống ngực đập thình thịch, thôi rồi, cứ để cho người này nói, không khéo lại xuất hiện cái thứ gì đó kiểu như “Em ấy nói câu kia chính là một mưu kế dựa trên lòng trả thù...” chẳng hạn, chỗ này có bậc cha chú, không thể so sánh với ngày hôm qua, tình thế đối với cô quá bất lợi, thế nên Thi Thi vội vàng mở miệng muốn cứu vớt thế trận.

Tuy nhiên vẫn bị Diệp Thừa bình tĩnh cướp lời: “Em ấy nói câu đó...”

Thi Thi không khỏi thẫn thờ trong lòng, cúi đầu than khóc một câu, xong rồi, chẳng lẽ lần này phải chịu thua trong tay anh ta thật sao?

“...Chẳng qua chỉ để đùa giỡn mà thôi, đại khái là em gái cảm thấy cháu quen mặt, cho nên muốn bảo cháu bỏ khẩu trang xuống nhìn một chút.”

Cái gì? Anh ta nói gì thế?

Thi Thi khó hiểu nhìn Diệp Thừa, dựa theo tính nét bảo thủ cũ kĩ của tên đầu gỗ này, sao có thể nói được như vậy chứ?

Bác sĩ Vương không nghi ngờ anh ta, đùa giỡn cười hai tiếng: “Cảm thấy quen mặt là đương nhiên, Diệp Thừa cũng là sinh viên trường cháu mà, hệ cao cấp khoa Răng Hàm Mặt ở Viện Y Học đấy, hiện tại đang thực tập ở chỗ bác, chờ cậu ấy tốt nghiệp là có thể trực tiếp tới đây đi làm rồi.”

Nghe vậy, Thi Thi không khỏi liếc mắt nhìn Diệp Thừa một cái, không nghĩ tới người này lợi hại thế, sinh viên Đại học bầy xin việc khó khăn ra sao đương nhiên cô biết rõ, ngay cả nghề bác sĩ phổ biến như vậy, có thể ổn định cuộc sống trước khi tốt nghiệp đã là một điều rất tuyệt vời rồi.

“Không phải chỉ là một nha sĩ thôi sao...” Thi Thi thầm lẩm bẩm trong lòng, không dám nói ra ngoài miệng, chỉ lộ ra vẻ mặt tươi cười trò chuyện mấy câu với bác sĩ Vương, sau đó mới rời khỏi bệnh viện.

Cuối cùng, Diệp Thừa không tiếp tục đỏ mặt nữa, chẳng qua anh ta cứ dùng đôi mắt đen và sâu kia nhìn theo cô, không biết có gì tốt mà nhìn.

Chẳng qua, sau đó, Thi Thi không còn sức lực để rối loạn vì Diệp Thừa nữa, bởi vì cô còn có một chuyện quan trọng hơn cần phải làm — bắt gian Trần Bằng!

Vì chuyện này, cô đã cẩn thận làm công tác chuẩn bị cả một buổi chiều, đầu tiên là dẫn lòng cuốn những lọn tóc quăn gọn to lên, sau đó đội một chiếc mũ lớn cỡ nắp nồi, lại mua thêm một chiếc kính đủ che nửa khuôn mặt, mặc áo sơ mi vải bông đã lưu hành từ những năm tám mươi của thế kỷ trước, quan sát mình trong gương một chút, gật đầu một cái, đã hài lòng.

Lúc cô đang thay đồ, Thái Hậu từng ghé đầu vào nhìn một lần, sau đó hỏi: “Cái này là con... đang muốn đi bán trứng gà hay là trứng vịt thế?”

Thi Thi đen mặt, thuận miệng làm một câu: “Con đang muốn đi bán người đấy.”

Thái hậu vui mừng gật đầu: “Nhớ mua một đứa đẹp trai về nhé.”

Thi Thi ngổn ngang bay trong gió, đối với Thái hậu đại nhân anh dũng mười phần nhà mình chỉ còn cách cúi đầu sùng bái mà quỳ lạy.

Xử lý mọi chuyện xong xuôi, Thi Thi gọi taxi trở về trường học, vội vàng chạy lên kí túc xá thay đồ cải trang, ra khỏi đó như một tên trộm, rồi lén lút đi tới dưới kí túc của Trần Bằng, trốn sau một thân cây quan sát mọi chuyện. Lúc này chắc anh ta vẫn còn ở trong kí túc xá, đợi ở chỗ này, nhất định không thể sai.

Vừa ngồi chờ đợi, Thi Thi vừa thầm cười khổ trong lòng, dù sao không có cô gái nào vào lúc đi bắt gian bạn trai lại mang theo tâm trạng tốt được.

Đợi khoảng một phút đồng hồ, lúc gần sáu giờ, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Trần Bằng ngâm nga ca hát đi ra khỏi kí túc, quần áo trên người còn là phong cách thời trang mới cô chưa từng nhìn qua, hình như tóc còn vuốt keo nữa.

Thi Thi vô cùng phẫn nộ, chỉ số tức giận tăng vọt một đường thẳng tắp, hừ lạnh một tiếng, không quan tâm đến ánh mắt kỳ quặc của những người xung quanh, rảo bước đi theo phía sau anh ta.

Chỉ có điều, câu ngạn ngữ bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình mồi trước giờ luôn luôn chính xác, Thi Thi không hề phát hiện, một người con trai nào đó tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy cô trong trang phục kỳ lạ, khề cau đôi lông mày đen nhánh, cũng đi theo sau.

Cho đến tận lúc thấy Trần Bằng tới cửa rạp chiếu phim, nhìn vẻ mặt hờ hững của anh ta lúc đón chào cô gái xinh xắn đáng yêu ấy, Thi Thi mới hiểu được: người cạnh bà nhất trên đời thật ra không phải là kẻ thứ ba, mà là đám đàn ông hèn mọn bỉ ổi từng giây từng phút luôn cảm thấy ăn không no mới đúng.

Thi Thi cởi mũ, tháo kính râm không chút do dự, mái tóc quăn thật dài tung bay trong cơn gió đêm hè, hùng dũng khí thế như một đầu sĩ bước thẳng về phía trước, tát một cái trúng mặt Trần Bằng, sau đó cười híp mắt nhìn cô gái đó nói: “Em gái à, kẻ này quá cận bã, không xứng với em đâu, em đáng giá có được người tốt hơn, thật đấy.”

Nói xong lời này, nhìn vẻ mặt đủ mà khác nhau của Trần Bằng và cô nữ sinh kia, ngay cả một ánh mắt Thi Thi cũng cảm thấy không đáng, thoải mái phất tay, quay đầu bước đi.

Mà người con trai vẫn luôn đi theo sau cô khề nhú mày, cũng không nhìn hai người kia một chút, chỉ nhanh chóng đuổi theo Thi Thi.

5. Chương 5

Edit: Hamano Michiyo

Thi Thi chạy không nhanh lắm. Cô cũng ngạc nhiên khi thấy mình không quá khổ sở. Sau khi cơn tức giận ban đầu qua đi thì chỉ còn cảm giác thấy buồn cười, đây đúng là sự trừng phạt đích đáng dành cho cô mà. Mới hôm qua cô còn trêu chọc tên bốn mắt kia, hôm nay đã phải chung cảnh ngộ cùng hắn....Chỉ có điều chuyện của tên bốn mắt là giả, còn cô lại là thật

Trời dần tối, Thi Thi mới phát hiện ra trong lúc vô tình, mình đã đi tới trước cửa tiệm mì quen thuộc. Thi Thi mỉm cười, đẩy cửa bước vào.

“Ông chủ, cho cháu một bát — không, ba bát mì trứng gà, cảm ơn.” Cô thản nhiên tìm một cái bàn ngồi xuống, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kỳ lạ của người chủ quán mì và những người khách khác trong tiệm.

Ba tô mì được bung lên rất nhanh, Thi Thi cầm bát lên ăn ngấu nghiến, tướng ăn hung mãnh hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ mỹ nữ của mình. Thế nhưng, đúng lúc cô đang ăn vô cùng vui vẻ thì bất ngờ phát hiện phía đối diện có người ngồi xuống.

“Anh...anh vác mặt đến đây để đòi nợ tôi đấy hả?” — Sao anh ta lại ở chỗ này?

Diệp Thừa nhìn dáng vẻ chứa đầy thức ăn trong miệng mà vẫn cố liều mạng muốn nói của cô gái đối diện, khóe môi liền cong lên, cặp mắt như vì sao sáng rực, khề cười thành tiếng: “Nuốt hết đi rồi hãy nói.”

Thi Thi có cảm giác mặt mình đang đỏ ửng lên, anh chàng cọc gỗ này cười trông dễ nhìn quá, đây đúng là dụ dỗ thiếu nữ vừa mới thất bại nặng nề trên tình trường như cô mà! Dụ dỗ trắng trợn ấy!

Nuốt hết những thứ trong miệng một cách khó khăn, lại ực thêm một hớp nước nữa mới coi là thông thả lại sức, cô lập tức trợn mắt nhìn chăm chăm anh ta: “Diệp cọc gỗ, thằng nhãi mi theo dõi bà đây có phải không hả?”

Diệp Thừa gật đầu, giọng nói và vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trước sau như một: “Đúng vậy, thế thì sao?”

Thi Thi nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc, không có lý do gì lại đi theo dõi một cô gái độc thân mà còn dám nói “thế thì sao”, tên này rốt cuộc là đầu gỗ thật hay đầu gỗ giả vậy trời!

Thế nhưng, vừa ngược mắt lên nhìn vào ánh mắt đen và sâu của anh ta, cô bỗng nhớ tới tình cảnh lúc ban ngày lúc nằm trên ghế chuyên dụng, gần như được anh ta ôm trọn vào lòng, nhất thời Thi Thi không biết nên nói sao, bối rối một lúc liền tiếp tục cúi đầu ăn mì, vừa ăn vừa nói: “Ba tô mì này đều là của tôi hết, không có phần của anh đâu, đừng có mà ăn quýt.”

Diệp Thừa tiếp tục gật đầu, ý cười trên môi dần lan rộng: “Trước giờ anh chỉ thấy người ta mượn rượu giải sầu, hôm nay là lần đầu gặp được người mượn mì giải sầu như em đấy.”

“Cái gì?!” Thi Thi trợn tròn mắt: “Con mắt nào của anh thấy chị đây buồn? À? Buồn vì tên đó? Buồn vì một tên cận bã như vậy? Tôi nhổ vào!”

Diệp Thừa thở dài, nơi nào đó trong lòng bỗng trở nên mềm mại, không khỏi vươn tay vuốt lên mái tóc quăn xộc xệch của cô: “Ăn nhiều như vậy, cẩn thận tiêu chảy đấy.”

Thi Thi bị hành động của anh làm cho đỏ mặt, không dám nói thêm gì, chỉ trợn mắt liếc anh một cái, sau đó tiếp tục vùi đầu cắm cúi ăn.

Chẳng qua, chuyện xảy ra sau đó vừa hay có thể khảo nghiệm tính chính xác cho lời tiên đoán của Diệp Thừa, ba tô mì xuống đến dạ dày, Thi Thi liền bắt đầu đau bụng, có điều chỗ này cách trường học khá xa, chỉ sợ là không kịp quay về, mà quán mì này lại không có nhà vệ sinh.

“Thế này đi, anh có thuê một gian phòng để ở thường xuyên ngay gần chỗ này, gọi taxi đi tầm ba phút là có thể đến nơi, qua chỗ đó nhé.” Diệp Thừa đề nghị.

Thi Thi đâu còn sức lực mà phản đối, chỉ gật đầu liên tục.

Diệp Thừa đỡ Thi Thi ra khỏi quán, Thi Thi cảm thấy mình gần như bị anh ta kéo vào trong ngực, chuyện này rất kỳ lạ, khiến cơn đau dưới bụng hình như cũng giảm đi mấy phần.

Lên xe taxi, Thi Thi bắt đầu ôm bụng co quắp không ngừng, nhỏ giọng kêu rên rĩ, làm bác tài sợ đến mức suýt chút nữa định quay đầu xe chạy về phía khoa phụ sản bệnh viện.

Diệp Thừa ngồi bên cạnh Thi Thi, nhìn cô nửa nằm yếu ớt ở chỗ đó, cùng với người con gái hung mãnh mấy ngày trước anh gặp giống như hai người khác nhau, khiến anh không tìm được muốn vươn tay nắm lấy bàn tay cô, chẳng qua trong lòng có chút cảm giác khẩn trương khó hiểu, lòng bàn tay đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Bất ngờ, một thân thể mềm mại nhẹ nhàng nhích lại gần, yếu đuối dán sát vào người anh, khiến toàn thân Diệp Thừa cứng đờ, không dám động đậy.

“Ôi trời, đau chết mất.” Thi Thi nhỏ giọng kêu đau, cọ cọ trên bả vai Diệp Thừa: “Cọc gỗ đúng là cọc gỗ, thẳng đứng như vậy làm gì. cho tôi mượn bả vai dựa vào một lát.”

“. Ừ.” Một lúc sau, Diệp Thừa mới nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong lòng có chút ấm áp ngọt ngào đang dần lan tỏa.

6. Chương 6

Edit: Hamano Michiyo

Ba phút dài đằng đặc trôi qua, cuối cùng cũng đến được nhà trọ của Diệp Thừa. Giải quyết xong chuyện lớn của cuộc đời, Thi Thi nửa nằm trên ghế salon, thoải mái thở dài một hơi, cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ thật say.

Diệp Thừa kiên trì muốn đưa cô trở về, mà bây giờ anh ta lại đang tắm, thôi thì ngồi đợi một lúc, coi như nể tình biểu hiện không tệ lắm của anh ta trong ngày hôm nay vậy.

Nghe tiếng nước chảy ào ào truyền đến từ trong nhà tắm, Thi Thi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, anh chàng Diệp Thừa này hoàn toàn khác với Trần Bằng, không nói nhiều, lại còn bảo thủ, chung quy là khiến cô có cảm giác an toàn và ấm áp — mặc dù khá nhiều thời gian còn lại thường xuyên làm cô nổi giận điên người.

Nghĩ đến đây, Thi Thi chép miệng, mí mắt càng lúc càng nặng nề, vô tình từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Thi Thi mở cặp mắt lơ đãng, đưa tay thò xuống gối tìm điện thoại theo thói quen, lại không tìm thấy cái gì hết.

Nơi này. Không đúng, nơi này không phải kí túc xá, cũng không phải là nhà mình!

Thi Thi lập tức tỉnh táo, chuyển mắt nhìn sang bên cạnh, lập tức sợ đến mức vội vàng đưa tay che miệng.

Chỉ thấy Diệp Thừa đang nhắm mắt nằm nghiêng bên cạnh cô, hô hấp bình thường, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh giấc, cặp lông mi thon dài nhẹ nhàng rung động, đôi môi đỏ hồng khê cong, trông có vài phần đáng yêu như một đứa trẻ. Bị chiếc chăn che khuất dưới vùng cổ mảnh mai là xương quai xanh tinh tế cùng lồng ngực trần màu lúa mạch quyến rũ, khiến Thi Thi thiếu chút nữa phun máu mũi giàn giụa.

Cần phải biết là, cô với Trần Bằng chỉ mới ở giai đoạn kéo kéo nắm nắm bàn tay nhỏ bé thôi nhé, ngay cả KISS còn chưa có đâu, ôm ôm lẫn lẫn gì gì đó thì càng miễn bàn!

Nhưng mà. Nói đến KISS thì.

Như bị quỷ thần xui khiến, Thi Thi nhìn về phía môi của Diệp Thừa, đột nhiên cảm thấy ngoại trừ tính nết thì cả người anh chàng này từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đẹp hết, nhìn cái miệng nhỏ nhắn này xem, ừm, chắc là mùi vị cũng không tệ đâu.

Nghĩ vậy, cô liền chậm rãi cúi đầu, tiến gần đến đôi môi kia, gần thêm một chút, gần thêm một chút nữa.

“Em đã tỉnh rồi?” Tiếng nói trầm thấp, hơi khàn bỗng vang lên bên tai, Thi Thi giữ nguyên tư thế cúi người, không dám động đây, chuyển mắt nhìn lên, chỉ thấy gã cọc gỗ kia đang cong môi nhìn cô mỉm cười, khiến gương mặt tuấn tú nổi bật càng thêm quyến rũ.

“Không, tôi chưa tỉnh, vừa nãy bị mộng du đấy.” Thi Thi bình tĩnh trả lời, lập tức chui đầu vào trong chăn, nhắm mắt giả vờ làm đà điểu.

Tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến, lặp lại câu nói đã từng khiến cô nổi giận điên người trước đây: “Không, không đúng, em đang nói dối.”

Rồi sau đó, không chờ cô kịp phản ứng đã cảm thấy môi mình chạm vào một thứ gì đó ấm áp mềm mại.

Thi Thi hoảng hốt mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt phóng đại của Diệp Thừa, cùng với con ngươi đen và sâu chứa đựng sự hấp dẫn trong đó.

“Trong tình huống này, em nên tập trung tinh thần một chút thì sẽ tốt hơn đấy.” Anh nói rất rõ ràng, giọng điệu nghiêm túc trước sau như một, sau đó nhẹ nhàng chạm vào môi cô, còn đưa lưỡi liếm quanh một chút.

Thi Thi cảm thấy nhịp tim và hô hấp của mình càng lúc càng nhanh, chìm đắm trong đôi mắt đen sâu ấy, cũng chìm đắm trong nụ hôn bất ngờ của anh.

Nụ hôn kết thúc, Thi Thi vẫn còn chút ngẩn ngơ, không kéo được trí tuệ trở về, còn Diệp Thừa đã khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc chính tề như mọi khi, cất tiếng nói hệt như đang bàn công việc: “Nếu đã như vậy rồi, chúng ta hãy quen nhau đi, mong em sẽ trở thành bạn gái của anh.”

Thi Thi nghe vậy lập tức tỉnh táo hẳn, trợn mắt nhìn anh: “Cái gì mà ‘nếu đã như vậy’ chứ? Hừm? Như vậy là như thế nào hả?”

Diệp Thừa nhún mày, nghiêm túc nói: “Nếu đã cùng giường chung gối, đương nhiên anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

“Cùng, cùng.” Thi Thi hóa đá, kiểm tra lại người mình ngay lập tức, sau đó vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa ngoan độc vỗ vỗ bả vai tên con trai nào đó: “Rất cuộc anh có biết cái gì gọi là cùng giường chung gối hay không hả! Không xảy ra chuyện gì thì đừng có mà nói lung tung!”

“Trong suy nghĩ của anh, cùng giường chung gối chính là cùng ngủ với nhau trên giường lớn, thế nào?”

“.”

Bạn học Thi Thi anh dừng hy sinh.

7. Chương 7: Chương 7 - End

—— không biết qua bao nhiêu ngày sau ——

“Này, đầu gỗ chết tiệt, tay anh để ở chỗ nào đấy, mau lấy ra!” Một chưởng vỗ vào móng vuốt sói.

“Anh không phải đầu gỗ, anh tên là Diệp” Tiếp tục không ngừng cố gắng.

“. Em đương nhiên biết rõ anh tên là gì! Được rồi, anh không phải đầu gỗ, là bó củi, củi khô! Được chưa?” Tay tiếp tục đập.

“A, vậy thì em chính là lửa mạnh rồi, không phải người ta thường nói lửa mạnh đốt củi khô sao, lửa là phải dùng để đốt củi, em cứ lộn xộn như vậy, làm thế nào đốt anh được đây?” Diệp Thừa cau mày, vẻ mặt đứng đắn nhìn cô vợ không chút thành thật phía dưới.

“.” Thi Thi cứng họng lần nữa, nhìn dáng vẻ ông xã nhà mình vùi đầu gian khổ chiến đấu, khẽ thở dài, khóe môi lại không nhịn được cong lên.

Lửa mạnh gặp củi khô, không biết ai sẽ là người đốt ai đâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-manh-gap-cui-kho-khong-biet-ai-dot-ai>